

praktisk eller økonomisk Værdi. I den Grad at spille Hejgut med de faktiske Forhold vil jeg i hvert Fald ikke være med til.

Ændringsforslag Nr. 4 er endnu mindre muligt, idet det er i Strid med baade Loven af 27. Oktober og det her omhandlede Lovforslag. Det søger at fastsætte $\frac{3}{4}$ af Gennemsnitsfortjenesten som Maksimum. Hvad vil det nu sige? Først skal man altsaa finde, hvor stor Gennemsnitsfortjenesten er, og det skal være nu for Tiden; man kan ikke bygge paa aar- eller halvaar-gammel Statistik (*Fraenkel*: Nej naturligvis). Ja, men saa falder jo det hele, for Statistikken kan ikke skaffes bedre for Tiden (*Fraenkel*: Jo, vist kan den saa). Nej, hvem skal skaffe den? Har det ærede Medlem et saadant Apparat at sætte i Bevægelse, at den kan skaffes med det samme? Nej, det kan ikke hjælpe at tale paa den Maade. Det kan man gøre teoretisk, naar man sidder paa sin Doktorstol, men i Praksis kan man ikke gøre det. Jeg siger, at det er i Strid med Loven. Der findes i Lovforslagets § 1 en Bestemmelse, gaaende ud paa, at naar Medlemmers Arbejdstid er nedsat med mindre end en Trediedel — jeg gaar ud fra, at vedkommende har f. Eks. fem Sjettedele af sin Arbejdsindtægt —, skal Arbejdsindtægten kunne suppleres med Understøttelse gennem Arbejdsløshedskassen. Det vil altsaa sige, at den paagældende har for det første fem Sjettedele af sin Arbejdsindtægt, altsaa langt over det, som ærede Medlemmer mener skulde være tilstrækkeligt til at leve af. De arbejder, de har fem Sjettedele af den Indtægt, som de plejer at have, og desuagtet foreslaar Lovforslaget, og det tiltrædes af hele Udvalget, at den Dag, som den vedkommende mister i sit Arbejde, skal kunne erstattes gennem en Understøttelse, med tre Fjerdedele gaar jeg ud fra. Altsaa mister han for den Dag en Fjerdedel i Indtægt. Jeg kan ikke faa fat i Logikken heri. Men for øvrigt synes jeg, vi har en ndmærket Ventil, som der er peget paa, og som det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendsen) ved Sagens første Behandling var meget glad ved, den Ventil nemlig, som findes i § 4, sidste Stykke, der giver Adgang til paa rationel Maade at sætte Arbejdsløshedskassen i Stand til at regulere Understøttelsen. Thi hvad er rationelt? Det er, at der gaas frem efter en vis Plan. Men det, som ærede Medlemmer vil, er, at de enkelte Arbejdsløshedskasser skal skønne efter, hvorledes Lønnen er paa Stedet. § 4, sidste Stykke, forudsætter, at der optages en Undersøgelse af Løn-

ningerne i Faget. Det sker paa objektiv Maade, paa Foranstaltning af Arbejdsløshedsinspektoratet; naar man har en Følelse af, at Lønningerne er for lave, hvad der i og for sig er skændigt, eller at Understøttelserne er saa høje, at man har vanskeligt ved at faa Folk i Arbejde, skal der foretages Undersøgelse efter § 4. De Herrer vil her have slaaet fast, hvorledes Lønnen er. Det kan kun ske ad offentlig Vej, og her tager man Faget eller Grupper indenfor Faget; der er ikke Tale om Brøker. De Herrer fastholder ikke en Gang deres Brøk, de siger nemlig: „som Regel“. Ja, hvad er Regelen? Er Regelen det almindelige, eller skal man som Regel se igennem Fingre? Det svømmer ud. Der er ikke noget Holdepunkt. Jeg maa sige, at jeg er forbavset over den Massivitet, hvormed det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (*Fraenkel*) optraadte som Forpagter af det saglige, i meget høj Grad forundret. Jeg kan ikke sige, at jeg glæder mig, som det ærede Medlem fra Horsens (*Hans Nielsen*) gjorde, men jeg forundres, skønt det ærede Medlem har ganske vist bidraget ikke saa ganske lidt til, at man maa lade være at undre sig, naar det ærede Medlem optræder.

Baade det ærede Medlem fra Ruds Vedby (Svendsen) og det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (*Fraenkel*) mente, at man forlod Forsikringsprincippet. Nej, det gør man slet ikke. Man forbedrer det, kan man sige, men Forsikringsprincippet, som det er gældende i Kasserne, bliver ved at bestaa. Hver Kasse har sine bestemte Medlemmer, der har opnaaet en vis Anciennitet eller har forsikret sig i et vist Omfang, og herefter faar de udbetalt *vedtægtsmæssig* Understøttelse. Hvad de skal have derudover, faar de som et Supplement gennem den Stats- og Kommunehjælp, der gives ved nærværende Lovforslag. Det er, hvad der sker, og de kan ikke komme højere op end til den højeste eller længere ned end til den laveste Understøttelse, som er nævnt. Man beholder altsaa det vedtægtsmæssige Grundlag. Jeg ser derfor ikke, at det vil være muligt at gennemføre det omtalte Ændringsforslag. Hensigten er udmærket, og for øvrigt er vi jo alle ganske enige om, at denne Understøttelseslov saavel som de tidligere skal have det Formaal, at Understøttelsen i al Almindelighed ikke kommer for nær op ad Lønnen for ikke at skade Arbejdsvilligheden. Det har hele Udvalget ogsaa udtalt. Det hedder nemlig i Betænkningen paa dens tredie Side: